

ANUL II (Seria II). CONSTANȚA 1 IULIE 1902. No. 5.

OVIDIU

Revistă Literară Științifică Dobrogeană

∩
—
✦ APARE LUNAR ✦
—
∧

Director, PETRU VULCAN

Redacția și Administr. Str. DECEBAL, 5

ABONAMENTUL :

Pe un an în țară Lei 6 Pe un an în străinătate Lei 10
1/2 3 1/2 5

NUMERUL 50 BANI

SUMARUL :

SMARANDA (IUBIRE)	Petru Vulcan
RECLAMĂ (VOESUFI)	} Florian Berescu
ELEGIE (VOESUFI)	
SĂ RIDICĂM MONUMENTE	Dem. D. Stoenescu
PĂSTORIÎ PINDULUI	Petru Vulcan
MĂ-E DOR (VOESUFI)	Alex. Trofil Constescu
CUGETĂRI	Mincra
DE ALE LUI PĂCALĂ	Recreator
EPIGRAMĂ	Florian Berescu
BIBLIOTECA NAȚIONALĂ DIN GORJEȘI	Comitetul
CEI DIN URMA DIN RASA LOR	Nagy
INFORMĂNTAREA LUI N. BADEA	Petru Vulcan
APEL CĂTRE ABONAȚI	Diracțiunea
MULȚUMIRI	Redacția
BIBLIOGRAFI	Scipione

CONSTANȚA
Tipografia AURORA, Frații Grigoriu
1902

MULȚUMIRE

Reînvoim mulțumirile noastre călduroase persoanelor mai jos notate, cari la apelul ce am făcut în No. 2 și după primirea numărului 4 al revistei noastre, au bine voit a ne trimite costul abonamentului după cum urmează :

Pe un an

- D-lui *Colonel Nicolae Blețeanu* comandantul Regimentului 5 Călărași.
» *Dimitrie Alessiu*, propr. agricol, Laz-Mahale jud. Constanța
» *Jeanne Allesiu*, idem Muratan
» *Nicolae Mihailof*, Constanța.
» *Constantin Gheorghiu Cociu*, C-ța
» *Teohari Nicolaș*, Cernavoda
» *Lt. Pompiliu Georgescu*, Comand. Șalupei Troțuș—Zimnicea.
» *Constantin Ion*, Osman-facă.
» *Cosma Dussi*, Constanța
» *Petre Buta* farmacist Constanța
» *Grigore Nicolaș*, Constanța
» *Negel* sub-prefect Medgidia
» *Mandaș* primar, Șiriu.
» *Alexandrescu* învățător, Capugiu
D-nei *Maria Gambouras*, Constanța.
D-sorei *Nella Ștefanescu*, Craiova
Onor. *Clubului Ovidiu*, Constanța
» *Clubului Comercial*, idem
D-lui *Marroiani* comerciant, Constanța
» *Paul Pașa*, revisor școlar al județului Constanța
» *Ghișescu* Dirigintele Oficiu Poștal Mangalia.
» *Hristu Costa*.
» *Păun Niculescu*, primar Asarlăc.

Pe șese luni

- D-lui *Petre Popescu*, Tusla-far
» *I. Enciulescu* conductor, Constanța
» *Colonel Dr. Achile Zisu*, Constanța

- D-lui *Dimitrie Orănescu*, Constanța.
» *Aghiotant Gheorghe Kilom*, C-ța.
» *A. Bauncharten*, Constanța
» *Dimitrie Theofanidi*, Constanța.
» *Pando Vane*, Constanța
» *Petre Postelnicu*, Constanța.
» *Ion Limbășeanu*, Constanța.
» *Dimitrie Banciu*, Constanța
» *P. Șapira*, Constanța
» *Stefan L. Marcato*, Constanța
» *Gheorghe Trandabur*, Constanța
» *Gheorghe Stănescu* conductor, Slobozia
» *Dimitrie Tufescu*, Constanța
» *Petre Miholecu*, Constanța
» *Gheorghe Rizescu*, Constanța
» *Vasile Paloșanu*, Constanța.
» *Mihalache Cotta*, Constanța.
» *Gheorghe Ionescu* casierul Băncei de Secont, Constanța
» *A. Mangoianu*, Constanța
» *Zaharia Zamfirescu*, Constanța
» *Preotul Șeremetescu*, Bugeac
» *Al. Malcoci-Petrescu*, avocat C-ța
» *Tasca* casier Șiriu.
» *G. Ștefău* notar, Șiriu
» *V. Georgescu*, Șiriu.
» *Găitan*, Șiriu
» *Manicatide*
» *Ionescu*, șeful pompieriei
» *Temî Izel* ajutor de pr. Cavaclar.
» *Blebea* contabil
» *Mațuchi*, contabil.

În numărul viitor vom publica numele acelor cari au primit numerile 1, 2 și 3 refuzând pe al 4-lea.

OVIDIU

PRIMA REVISTA LITERARA DOBROGEANA

SMARANDA

(NUVELA)

Crescuseră împreună.

Cînd erau micuți, se duceau cu vitele la pușnat, și nici-o dată nu pleca unul fără altul.

Smarando, ești gata ?

— Acușica, Vasile !

Și Smaranda potrivindu-și săculețul cu merinde, încălțată cu opinci, mergea alături de băiatul pe urma juncanilor, la pășunat.

Păreau doi însurăței, de și ea n'avea mai mult de 9 ani, iar Vasile vre-o 11.

Vitele le pășteau pe valea Milutei, vale bogată în iarbă și flori. Umbra de anini e deasă aci și pe crengile lor ciripesc mii de păsări. Boii pase a lene rumegînd, iar Vasile și Smaranda crese ca doi feți din basme prin cîntece și jocuri.

Lui Vasile îi plăcea alergatul după fluturi, Smarandei culesul florilor.

Vasile e iute de picior : aleargă, asvîrlă pălăria pe sus și prinde fluturașii din sbor : unul, două, zece ; îi apucă de aripioare, se umple pe mîini de poleială ; fluturii se sbat, dar el îi duce viu Smarandei.

— Na, mai vrei ? Ține bine să nu-ți scape.

— Uu... ce frumos e ăsta, mîncal'aș...

— Stăi că-ți mai prind eu alții și mai frumoși... Vezi tu de vite să nu intre în porumbii boerești.

Și iarăși pleacă Vasile înfundîndu-se pe poteca pădurei ; pină ce Smaranda nu'l mai vedea.

— Ce cauți tu aici mă ?

— Vinez boerule.

— Ce vinezi ?

— Ce găsesc...

Vasile, lăsînd pe boer cu ochii mirați în urma lui, fuge ca glonțul după un puț de gheonoae, care picase din cuib.

— Am s'o prind, s'o duc Smarandei.

Și-și face vînt printre crengile tufișului, se sucește, se 'nvirtește, viră mîna într'un mărăciniș de mure, se sgrîie și la mîna și la picior, dar o prinde.

— La Smaranda, puișorule, nu mai țipa că mă asurzești.

Boerul se apropiase acum de Smaranda ; s'a uitat lung la ea cu ochii lui învrăjbiți și plini de patimă ; la vederea lui Smaranda tresări și se ținu mai cu băgare de seamă pe lingă boi.

— A cui sint boii fetiço ?

— Ai noștri, boerule.

— Să iei seama să nu intre în porumbi.

— Nu, nu, vai de mine, eu ce păzesc !

Și d-nul Dumitrof, fiul arendașului comunei Miluta se depărtă cu culul său buestraș peste ogoare.

— Ce păcat că nu ești mai mare, murmură el oftînd.

Iată și Vasile.

— Ce-ți vorbea boerul Dumitrof, fă Smarando ?

— Ci-că, ai cui sint boii ? Era cît pe aci să mă umfle risul de vorbele lui.

— Da, te uiți tu aci Smarando ? Ce mai fluture am prins, mai zici ceva, hai ? Mai zici ?

— Vai, ce frumoasă e, mă Vasile ! Nu mai știe de foame mititica, uite la ea cum cascade ciocul, ia să-i dăm și ei firmituri

din mălaiul nostru și Vasile ținind'o de picior să nu sboare, Smaranda, cu micile ei degere, îi punea în cioc firmituri de mălaiu. Apoi o adăpară cu gura.

— Ce frumoasă e, mă Vasile!

— Apoi vezi, de-aia m'am sgîriat eu colea. Și îi arătă piciorul singerînd.

— Vai de mine, Vasile! Dar dacă ai muri?

— Ei și, poate că n'are cine să mă plîngă...

* * *

Zi cu zi, an cu an, zece ani sînt de atunci.

Smaranda e fată mare. Ochiul ei sînt de un albastru deschis, gura mică, ca un boboc de trandafir; e rumenă, albă, fragedă, senină; părul ei ca de mătase fin, îi atinge pulpa și veșnic îl poartă împletit într'o singură coadă.

Cămașa albă cusută cu rîuri, cum nu se vede la fie ce fată, îi acopere sinul.

Din flăcăi în flăcăi s'a dus vestea în sate de mîndrețele Smarandei lui Crăciun.

Ce de lume s'a grămădit pe capul bietului om!

I-a cerut'o învățătorul Udrea — om cu stare și cu carte, și Huștea, fiul popei din Cărceni, iarăși om cu greutate; pînă și pomojnicul Silișteanu, văzînd'o Duminea la horă, nu s'a putut stăpîni să nu-și încerce norocul.

— E, ce zici tată Smărăndițo, pe cine ți-a logi dintr'atiția!

— Pe nimeni tăticeule, mai e vreme, nu mă pot hotărî de acum.

Și Smaranda se depărtă dinaintea tatălui ei, prefăcîndu-se că e grăbită, că are trebî, numai ca să scape de niște întrebări la cari nu era în stare să răspundă.

Dar era tristă. Și toată pricina era Vasile, care trebuia să plece.

Ce e drept, puține clipe de fericire îi adusese această dragoste.

La început trăiseră nedespărțiți, vara

sburdînd pe valea Milutei ca doi melușei, toamna aprinzînd un foc mare din surcele de pe marginea pădurei, nepăsîndu-le că de sus ploua mărunț, înveliți sub aceeași haină, se rumenea la para focului.

Dar mai pe urmă s'a văzut mai rar: Vasile a început să meargă la școală, Smaranda să vadă de rostul casei.

Și cu cît se vedeau mai rar cu atît dragostea creștea, bat'o focul!

De la o vreme încoace abia se mai întâlneau din Duminecă în Duminecă.

Venise iarăși toamna, Vasile urma în școala de la tîrg și trebuia să plece.

— Ah, Vasile, Vasile, ce greu 'm-e fără tine!

— Lasă, Smarando, nu mai plînge, că nu mai e mult; caută să fii cu minte ca în tot-d'auna...

Se sărutară cu tot focul dragostei; buzele lor rămaseră lipite mai multe minute... Smaranda plîngea, Vasile asemenea. S'a ferit să-i mai spue însă că de astă-dată se ducea la tîrg și pentru recrutare, nădăjduia să scape, fiu de văduvă nu era?

Dimitrof însă, știa și el că Smaranda e cea mai frumoasă fată din sat, și aflase din gura lumei, că singurul stăpînitor peste inima ei era Vasile.

Și acum sălta de bucurie, la gîndul că Vasile era să fie luat în armată și să lase locul slobod.

— Ce, ești o eunose de mititică pe Smaralda, atunci îmi vorbea drăcușca și ești n'o băgam în samă; dar acum nu vrea c vorbă să-mi zică...

— Fie că mîndră mai e, cocoane!

— Știi ce, mă Bițo: nu poți să faci să între vitele ei în pogoanele noastre?

— Ba da, coconașule, cum să nu; n'am de cît s'o țin de vorbă și atît...

— E foarte bine, Bițo: ești te cinstesc; dar ascultă: să aduci boii la curte și să-i spui ei să vie singură să mă roage, iar voi să vă pitulați în grădină.

Acestea se puneau la cale între Dimitrof și isprăvnicel.

Smaranda, luase boii de funie să-i ducă la pășunat! tristă ca nici odată și singurică.

Privi cu ochii valea Milutei; cite a-mintiri duioase nu-i redeștepta fie-care colț, frunzișul, aninif.

Dar e liniște, tăcere. — Nimic nu mai turbură melancolia zilei de toamnă...

Unde-o fi Vasile?

În locul lui, isprăvnicelul Bița răspunse de la spate:

— Ce crezi tu Smarando, că ăla are să se mai uite la tine?... Și apoi unde mai puî, fetiço, că acum a plecat la recrutare! He, he, pină s'o întoarcă din armată... paște murgule iarbă verde...

— Bița, știi ce: ai face bine să-ți vezi de treaba ta și să mă lași pe mine în pace. Bița flueră a batjocură.

Smaranda își întoarse fața și căută spre boi îngrijorată; dar nu-i văzu nicăiera.

Își scoase furca din bițu, o înfipse în pământ și porni încotro bănuia că s'ar fi dus boii.

Bița se uita pe urma ei satisfăcut, ca un om care și vede opera îndeplinită.

Boii Smarandei eșeau în goana mare fugăriți din porumb.

Slugile arendașului mînau cît puteau boii în spre curte.

Smaranda se ținu la ei să-i abată în altă parte, dar zădarnică îi fu încercarea, căci slugile aveau poruncă ce și cum să facă.

— Lasă boii, Smarando, că te mîncă mama focului, răeni un bățandru de-ai curței,

Smaranda se întoarse repede la furcă. Bița nu se mai vedea prin prejur. L'ar fi rugat pe el, poate l'ar fi înduplecat să dea drumul boilor.

— Ce mă fac acum? Muică, muică! Cum să merg eu la curte să dau ochi cu nelegiuitul, ăla? Dar boii? Cînd o afla

tăticul... Doamne, cine știe de cît ne-o apuca să-i plătim?

Sudorile i curgeau pe frunte; o porni iar pe urma fugarilor, cari deja minaseră boii în curtea boerească.

În desperarea ei, tot chipul lui Vasile îi străluci prin minte; l'ar fi rugat pe el să-i scoată boii de la curte, căci ea e fată mare și nu-i frumos să între singură acolo; și apoi Dimitrof, în tot-d'ăuna, unde a putut, s'a legat de dînsa; la treerat o pusese dinadinsul să care paiele la spatele mașinei, ca pe cea din urmă roabă, fiind-că nu i-a făcut pe plac: căci fiul arendașului o urmărise cu pasul, se apropiase de ea, și ar fi dorit să atingă cu mîna lui «spurcată» sinul ei ne atins de nimeni.

Smaranda l'a amenințat cu furca.

Dimitrof își luase seama că nu era vreme de făcut dragoste. Și apoi ce te faci de ochii și de gura lunei?

— Vazuși surată, ce bine e să fii urită, nu se leagă nimeni de tine.

— Poî cum, lele, poftim, dacă Smaranda e frumoasa satului, ce frumos își rescumpără darul: cum se mai ține coconașul de căra ei: tocmai pe ea a pus-o la spatele mașinei; apoi vine vorba d-tale că e mai bine să fii urită, că nimeni nu-ți poartă ponosul.

Așa vorbeau femeile la treierătoare.

Smaranda își aduse aminte de toate întîmplările din vremea muncii și fiori reci simți prin vine, la gîndul că va trebui să dea ochii iarăși cu el.

Dar cum era să lase boii neadăpați la curte? Il va ruga frumos pe Dimitrof, să dea drumul boilor; se va lega să-i facă zile de clacă pentru păgubă... În sfîrșit, se gîndește Smaranda: e și el creștin, că doar n'o fi ture...

Ce liniște în toată curtea boerească!

Smaranda intră pe porțiță cu băgare de seamă să nu se repeadă vre-un ciine la ea. Își văzu boii sub șopron culcați

și vederea lor o făcu să se mai liniștească de sbuciumată ce era.

Ce Dumnezeu, nu e nimeni ?

Înaintă, scoțind furca din briu, gata să se apere de s'ar asmuți la ea vre-un ciine.

Sui scările fără ca cine-va să-i iasă în drum.

Domnul Dimitrof o zărise de sus încă de când pășise pragul porții și în acel moment, la pragul ușei își frecă mâinele de bucurie.

Smaranda sui ultima treaptă și să găsi în fața lui.

— Boerule, v'ași ruga pentru boii mei, să faceți bunătate să mi-i dați; isprăvniciei d-v. mi 'i-au luat de pe cimp și uite-i sub șopron de când stați ne adăpați.

— Poftim înăuntru Smaraldo, am să-ți dau boii, vezi bine, cum să nu ți-i dau.

— Vezi că sînt grăbită, boerule...

— Ce grabă mare pentru o vizită mică.

Și el făcu un pas spre ea, o apucă de mină, care începu a-i tremura și o țiri în odaia lui... În clipa următoare se auzi un duduț pe pardoseală, gemete, sforțări și glasul înecat al Smarandei:

— Fie-ți milă boerule, fii bun te rog, boer Dimitrof, ce faci boer..... Tăticule, Vasile, țipă ea.

Și cu ochii fulgerători înfruntă puterea lui cu curaj; desnădejdea îi da noui forțe, și alt-fel e voinică.

Aci par'că Dimitrof e aproape să devie stăpîn pe ea, cuprinzînd'o de mijloc, aci par'că Smaranda devine biruitoare, întinzînd brațele ei musculoase printr'o mișcare bruscă; în cît scapă un moment de el; dar Dimitrof din nou se repede, lupta iarăși începe mai înverșunată ca la început.

E hotărît bulgarul !

— Boerule, atunci stăi; mai bine de bună voie, domolește-te...

Cămașa Smarandei e zdrențuită; în dreptul sîinului stîng îi atîrnă fășii.

Privirea lui e ațintită acolo: îl înnebunește arătarea pieptului virginal.

Cu greu respiră Smaranda, iar nădușala îi inundă fața aprinsă. Își plimbă ochii în cuprinsul întregii odăi; la capătul patului lui atîrna de un cui ceva strălucitor: Smaranda nu mai văzuse așa minune: era un cuțit cu două tășuri — un pumnal de o desăvirșită artă; oțelul strălucea ca o oglindă scumpă.

Un plan teribil resări în clipa aceea în mîntea Smarandei.

«*Il voiŭ omori*».

Minunea era chiar la spatele ei.

Dimitrof nerăbdător, se repezi din nou la ea.

— Stăi să răsufli, barem, d-le Dimitrof.

Și-i mai dete un brînci, de se putu vedea o clipă liberă.

A fost de ajuns momentul acesta ca să puie mina pe pumnal.

— Tu să mă pîngărești pe mine ?

Atîta rău !...

Și cît a clipit din gene, Dimitrof simți ascuțișul pumnalului în piept, la inimă.

Se țiri pînă la pragul ușei, dete un ultim țipăt și căzu cu fața pe scinduri.

Bița și droaia de slugi fură repede sus.

— Acum, duceți-mă și pe mine la locul meu, nene Bița; *mi-am scăpat cîntea, ce-o fi, să fie...*

1902. Constanța.

Petre Vulcan

RECLAMA

O Doamnă 'nă zise 'n buduar,

C'am scris odată prea amar

Și-acum prea dulce 'ncep să fiu.

— *Dar, Doamnă, cum voiți să scriu ?*

— *Poate 'fi jur pe ce-am mai sacru,*

Ași preferi ceva mai oeru !

— *Vai, Doamnă, lucrul e ușor :*

Citiți atunci pe... Telcor.

Florian Becescu

ELEGIE

Doamnei.....

In fața valurilor mării,
Sub ale astrilor scintei,
Suspîn și sufletul mă doare
De-atîtea doruri și idei
Ce se trezesc în mine-acuma
Și -- răsvrătite -- mă sfișie,
Luptînd zadarnic să se 'nchege
In cadentări de poesie.

Venii la mare și-am adus
Durerea toată-aci cu mine
Ca să 'mî-o cînt acum în fața
Acestei ape cristaline,
Venii la mare ca să uit
O fermecată nălucire;
Să 'nec în adîncimi de valuri
Nefericita mea iubire.

Avuî, pe vremuri, o iubită,
Cumînte ca un înger blind.
De cite ori coprins de teamă
N'am strîns-o 'n brațe tremurînd,
Voind s'oprese din sboru-i timpul,
Să schimb a lucrurilor fire,
Și'n sărutări înflăcărare
Să-i dau întreaga mea iubire.

O floare care se mlădie
Sub unda dulcicîui zefir,
Și ochii ei: isvor de vise,
Săninătate de martir,
Iar sufletu-i: un basm de ceruri,
Poveste fără de cuvînte,
In cît stătui ades în față-i
Smerit ca 'n fața unei sfinte.
Așa erea....

Prîbeag prin lume
Am tresărit de dor privind-o
Și atunci am înțeles viața
Cînd m'am trezit cu foc iubind-o,

Cînd am simțit ce zeu trăește
Adine în inima femeii
In față, cărui fără preget
Să vie prosternați athei.

Și suferise mult! Povestea-i
Așa-i de tristă și haină
C'ar plînge stelele din ceruri
Iar marea, care doarme lină,

Infiorată de durere
S'ar revârsa pe 'ntreaga fire
Să spele pentru totdeauna
Durerile din omenire.

Și-am vrut să-și uite suferința,
Să-i dau din sufletu-mi căldură
La raza cărui să 'nfiorească
Mai mult gingașa ei făptură,

Dar, cînd trezise 'n mine doruri
Și simțiminte fără nume,
'Minată de dureri ascunse
S'a rătăcit așa prin lume.

S'a dus! Știi lună ce-i iubirea?
O, dacă tu ai fi inbit,
Ai împleti din zare un leagăn
Și în acest leagăn aurit

Pe aripî de ingerî 'mă-ai aduce-o
Sburînd prin norii eterii,
S'o simt pe inima-mî rănită
Ce tremură de dorul ei.

De ce s'a dus? Mi-e gîndul noapte
Și inima de dor cernită.
Pe unde rătăcește oare
Nefericita mea iubită?

Nu știu de ce, privind cum Marea
Spre țarmuri își asvirle spuma,
Gîndiri de moarte mă 'nfioară:
Ea poate suferi acuma!

Ea poate suferi... și jalea 'mî
Așa de arzătoare ce î
Că n'ar putea s'o stingă Marea
Cu toate valurile ei. --

Natura mută, cerul tainic
Și luna care arde sus,
Sunt martorii durerii mele!
De ce s'a dus? De ce s'a dus!?

Ași vrea pe malurile Mării
S'adorm de-acuma pe vecie,
S'ascult a valurilor aspră
Și furioasă simfonie;

Sunt obosit... și 'n van spre ceruri
 Mai întonează glasul-mi trist,
 Acelaș cîntec fără noimă
 Ce 'l cînt mereu de cînd exist!

O pată mare de lumină
 La răsărit roșește zarea.....
 Sosește 'n lume Domnul zilei:
 Tresare aerul și Marea.

O, nu mai răsări tu Soare,
 Tăceți re'nvietoare șoapte:
 E noapte 'n sufletu-'mî acuma
 Și-ași vrea să fie vecinic noapte!

Florin I. Becescu.

Constanța.

Amicul nostru Florin Becescu e mutat în interes de serviciu la Tulcea. Regretăm din inimă această despărțire, însă să se știe de toți că sufletește Becescu rămîne cu noi și va munci cu străduință pentru înflorirea literaturii în Dobrogea.

Să ridicăm monumente!

Fie-care popor, fie-care țară își are oamenii săi mari, își are datele și locurile sale importante. Englitera, Franța, Germania, Italia și alte țări, au piețele lor pline cu monumente, care comemorează faptele și oamenii distinși. Literat, artist, om de știință, om politic, domnitor etc., își aveau modestul, dacă nu mărețul, monument; — fie-cărui faptele-și sunt răsplătite, după moarte, prin ridicarea de monumente în orașul lui natal sau în capitala țării.

Ridicarea de monumente nu este a timpului modern, ci cei vechi, fie-cărui eroi, fie-cărui împărat sau rege, fie-cărui poet, îi ridicau un monument în gloria neamului și acesta-î un stimulent pentru viitorime la îndeplinirea de fapte mari

Grecii de odinioară și Romanii știau cum să răsplătească faptele mari; de ce și noi modernii să nu le răsplătim? Și ce mult câștigăm din vederea și admirarea monumentelor!

..

«Omul antic trăind mai mult pe piață, în casa cetății, de cît în propria-i casă, omul antic era înconjurat de gloria mării: Statuele eroilor, monumentele amintitoare, cercurile de triumf sub cari treceau vitejii. Din templele cu porțile deschise atirnau spoliile învingătorilor. Table de marmoră și bronz chemau la aceeași amintire a celor săvîrșite de toți împreună. Inmormintările făceau să defileze chipurile celor mari și vrednici din alte timpuri. Și iubirea de țară se respira ast-fel din aer, ca iubirea frumosului, ca aptitudinea și inteligența pentru artă. Și acelea au fost vremi sănătoase și tari și mîndre, așa de sănătoase, de tari și de mîndre, în cît azi ne închinăm înaintea tăriei și sănătății lor mîndre». — zicea distinsul profesor universitar N. Iorga la serbarea școlară din 10 Maiu 1898.

Da, și are mare dreptate. Cu toți știm cu cite popoare s'au luptat Romanii, cît au fost de tari și cum căutau să se menție și încă să subjuge. Iubirea de țară era foarte mult dezvoltată la ei, și mai cu seamă eroilor le păstra un cult sfînt, căci aceștia își iubiseră țara mult. Copilul roman de mic știa, că poporul din care face parte a avut eroi și cînd voia să-și întipărească figura vre-unuia din ei, se ducea în *atrium* (vestibul în vechile case romane), iar tatăl său îi explica în scurt istoria, care era condensată în figurile celor mai însemnați bărbați, figurii reprezentate prin statuetele, ce se găseau în *atrium*.

..

Popoarele occidentale stau bine în privința monumentelor, Parisul, Londra, Viena, Roma, Madrid și-au ridicat multe monumente și cu ele se împodobesc și se fălesc și mai mult frumoasele orașe...

Un exemplu, de care trebuie să luăm aminte, e următorul: în 1897 a murit scriitorul francez Alphonse Daudet; s'au lansat liste de subscripții și în 1900 i s'a

ridicat un monument; la noi cîți ani trec de la moartea vre-unui om distins pînă să i se ridice un monument?... Și de multe ori nu se face nimic!?

Capitalele de județe, în număr de 32, sunt, putem zice, goale de monumente: Capitala țării ar fi trebuit să aibă multe. Poate d'aci înainte.

Vedem că un început s'a făcut la Ploești, Tirgu Jiu, Tulcea și în alte părți.

Sunt mulți, cari sunt contra ridicării statuelor și monumentelor în memoria și spre amintirea bărbaților mari ai țării zicînd că ar fi un *lux* permis numai acelor state și orașe, cari... nu mai știu ce să facă cu venitul lor. Dar nu e așa.

«Cei ce judecă ast-fel — zice un articol de fond al ziarului «Universul» — sunt într'o profundă eroare. Cinstirea memoriei oamenilor însemnați a unei țări, departe de a fi o chestie de lux este mai mult de cît o datorie elementară de pietate, este un mijloc de *educație patriotică și cetățenească*.

«Toate statele moderne au înțeles acest lucru. În toate orașele mari și chiar mai mici, ale Europei civilizate, se văd zilnic ridicîndu-se monumente întru slăviră a nu afit a oamenilor cît a *virtuților* ce ei întrupău și'i simbolisează după moarte».

Ion Brătianu, C. A. Rosetti, M. Cogălniceanu au monumente? Dar Alexandri, Ion Ghica? Independența Romîniei e comemorată prin vre-un monument? Afară de Mihaiu Viteazu, Ștefan cel Mare și Mircea cel Bătrîn, care din străluciiu noștri domni au statuî? La Călugăreni, Dumbrava Roșie, Rovine sunt monumente?

În țările occidentale nu le țî mînte cîte sunt, la noi le numerî pe degete.

De ce în imitarea altor lucruri, de la străini, multe din ele vătămătoare, ne grăbim și de ce nu ne grăbim să înal-

țăm și noi pe piețele orașelor noastre statul și monumente?!

Cu toții să contribuim deci la ridicarea monumentelor, căci numai prin contribuirea tutulor se va putea face ceva.

Avem figuri frumoase, care ne-au ilustrat istoria și ne fălim cu ele; dar de ce nu le eternisăm prin statuî și monumente?

Gîndul tutulor să ne fie la urmași, cari din faptele trecutului să scoată legile viitorului, și de aceea să *ridicăm monumente!*

Craiova.

Dem. D. Stoenescu

Păstorii Pindului

Pentru a-i cunoaște, trebuie să suim munții Pindului, în timpul verei, să'i vedem unde 'și pase oile, înconjurați de credincioșii lor paznici: niște căni viteji în fața primejdiei, de cari nu se pôte apropia lupul fără a'și risca cojocul; să'i auzim cum poreclesc fie-care ôe cu un nume deosebit, cum se pricep mai bine ca un veterinar, să găsească leacul îndată ce li s'a îmbolnăvit o mióră, cu cât drag se îngrijese de ele și cum se tot gîndese cam ce ar face să'și vadă turma în plină înflorire.

Iarna, va trebui să cobóre inteligentul vizitator în câmpii la colibe *călive* cum numesc ei locuințele lor unde ernează, căci trebuie știut că păstorul român din Pind «*Picurar'lu*», condițiunile de existență a turmei sale, îl silesc să ducă încă o viață nomadă, suind vara la munte, unde se găse-

bogate pășuni, și coborând iarna în câmpii pentru același motiv. Ast-fel, păstorii Pindului trăind în triburi sub conducerea Celnicului — căpetenia — care'î unul din cei mai în vîrste și mai înțelept, duc cu ei bagajele încărcate pe catiri însoți de dascălul și preotul satului. Tabloul suirei în munte sau coborîrea lor în câmpii e fermecător. Și cum ar putea fi altfel oare, avînd ocazie să-î vezi defilându-ți pe denainte ceasuri întregi turme nesfîrșite de oi, capre, cai, catiri încărcati cu bagaje, prin defileuri strîmte, în cât îți pare că însăși munții se pleacă, se încovoiaie voinței lor, căci Păstorul din Pind e Domnul munților, unde și-a păstrat curăția moravurilor, simțul de tot ce e sublim în sinul naturei grandioase și caracterul național.

Ne cinstea adusă de un vrăjmaș familiei lui, Păstorul o spală în sânge.— El e mândru și plin de vitejie.

Nu vorbește de cât o singură limbă *a românească*, un dialect al limbei române, curat și mai melodios ca al tuturor celor l'alte triburi, de care mă voiu ocupa altă dată.

Când coboară în târguri, să vîndă l'na sau brînzeturile, i place mult să i la vale pe bulgar.

Pe seama acestui popor, spiritul lui fin a creat o mulțime de anecdote și snoave prin care ridiculizează origina-î, portul, moravurile.

Bulgarul pentru păstorii Pindului e cea ce represintă pentru românul din Regat, țiganul, ungurul, jidanul din anecdotele lui Speranța.

Crezul păstorilor din Pind e vitejia.

Luptând pentru *legea lui Hristos* confundată cu ideia elinismului, ei s'a'u jertfit pe altarul naționalității lor neștiind că sunt români sau că ar exista peste Danăre o Românie mare și glorioasă.

Portul lor e pitoresc și sémănă întru cât-va cu portul din județul Gorj. La umbrel sunt sprinteni și când Celnicul vine din depărtare muntele face să se cutremure sub pașii săi.

Până când păstorii noștri vor face să se cletine munții de vutetel armelor lor, până când vor resuna văile de graiul lor aromănesc, până atuncea românismul nu va peri nicî odată în Baleanî.

Constanța 25 Iunie 1902

Petru Vulcan.

MIE DOR

Lucreției

*Mî-e dor de ochii tăi albaștri
Seninî ca cerul în April,
Ca fața lacului de limpezi,
Duiosi ca ochi-unui copil.*

*Mî-e dor de mîna ta micuță,
De a-le tale sărutări,
În cît aș vrea și prin serisoare
Să le primesc din depărtări.*

Constantinescu-Alex. Teofil.

1902 Isvoarele (Ilfov).

CUGETARI

Amintirile din tinerețe se întorc în capul omului ca păsările călătoare, credincioase locului, unde 'și-aū făcut înăia oară cuibul.

* * *

Cel care are mult de pierdut, are mult de temut.

* * *

Gata la acțiune e tînărul care nu se ferește de neștiință; încetinel e bătrînul care se sfiște de știință.

* * *

Lenea e singura din defectele noastre care face casă bună cu amorul propriu.

* * *

Trebue ertat totul amorezațiilor ca și nebunilor.

* * *

Femeea rea e mai grozavă de cît furtuna.... fiind-că furtuna te bagă în casă, pe cînd femeea rea te scoate afară.

* * *

Bunătatea tinereței e îngerească; a bătrîneței e Dumnezeuiască.

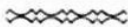
* * *

Amicția născută numai din recunoștință, e ca o fotografie: eu timpul se uzează.

* * *

Bicicleta și viața se aseamănă. Atît în una cît și în cea-l'altă, ca să mergi, înainte, trebue să în-covoî spinarea.

Minerva

DE ALE LUI PACALA

— Trei zile după nuntă ți-ai bătut nevasta. Ce invoci întru apărarea d-tale?

— Eram... beat... de fericire.

Un tînăr intră într'o librărie și cere să i se dea operele lui Göethe și Heine.

Librarul (Păcală) necăjit că i se cere tocmai marfa care-i lipsea, răspunde ursuz:

— Du-te alături; eū nu vînd haine și ghete.

Cucoana se laudă lăptăresei:

— Da, fiul meū a luat premiul I la școală.

— Vaī cucoană, înțeleg emoțiunea d-tale. Am simțit'o și eū cînd vițelul nostru a luat premiul I la expoziție.

Profesorul: — D-le candidat, care este cea mai mare pedeapsă pentru un acuzat de bigamie?

Candidatul: — Că are două sócere.

Din anunțurile unui ziar:

S'a pierdut un cîine, avînd cîda lungă — de la teatru și pînă la gara de nord.

Sugăceanu e bolnav.

La consultație doctorul îi spune verdictul:

— Prietine, ai idropisie.

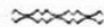
— Ce e aia?

— Ai apă la stomach.

Sugăceanu rămîne un moment uimit. Apoi de-o dată eu necaz:

— Al dracului cîrciumar !...

Recreator

EPIGRAMA

*La vîful criticeî s'au dat
Toți autorii de șarade,
De și aud că mulți din ei
Sînt oameni... foarte cum se cade.*

Florian Beescu

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ DIN GOPEȘI
(MACEDONIA)

Eforia școalelor române din comuna Gopeși (Macedonia) a apelat la noi să luăm inițiativa fondării unei bibliotecii, la școlile din zisa comună, și noi cu glasul tremurător, însă cu speranța în suflet, am apelat la rîndul nostru prin revista Ovidiu, prin presa din Capitală și cea locală, la inalte sentimente ale bunilor și luminaților români să împărtășească pe frații noștri de peste Dunăre cu luminile lor.

O mărturisim sincer că, dacă am îndrăznit să ne luăm această sarcină nu atât iluziunea de a duce la bun sfârșit opera, ne-a hotărît să batem la porța gândirei fie căruia — cât dorința noastră de a constata sentimentul patriotic al românului — despre care se formase în ultimii timpî o legendă că-i a morțit... etc.

E bine, întreprinderea noastră în scopul alcătuirii unei bibliotecii într-o comună românească din Macedonia, a fost peatra de încercare a sentimentului patriotic și ne putem mîndri că noi am fost cei de întăi cari am contribuit la spul-

berarea legendei de mai sus, de ôre-ce apelul nostru a găsit ecoû sincer în inimile tuturor românilor — ast-fel că isbînda repurtată a întrecut marginile așteptărei.

E locul cred să aducem vii mulțumiri și adîncă recunoștință din partea românilor din Macedonia în primul rînd ziarelor din capitală și anume: «Voinței Naționale» care a publicat în curs de trei luni apelul nostru, apoi «Epocei» «Secolului» și «Conservatorului», cari ne-au secundat mișcarea cu cea mai desinteresată bună-voință.

Printre cei de întăi care s'au grăbit a ne trimite cărți de valôre a fost D-l Ion Kalinderu integru administrator al Domeniilor Corônei și eminent Membru al Academiei Române, care ne-a trimis franco toate publicațiunile apărute sub auspiciile administrației Domeniilor corônei.

Acest mare român, care nu trăește de cât pentru fericirea și progresul României moderne, nu putea remăne pasiv firește la glasul românilor de la Pind, cum n'a ramas pasiv nici atunei când i-am făcut apel cu ocazia fondării bibliotecii dobrogene a Cereului literar Ovidiu.

Drept recunoștință ce datorăm acestui bărbat de elită, acestei figuri mărețe contimporane, sperăm că într'un număr viitor să ilustrăm revista Ovidiu cu portretul și biografia sa, care ne va servi de model desăvîrșit al omului de bine.

Imediat după D-l Ion Kalinderu vine Academia română. Această înaltă instituție a țării noastre prin D-l Ion Bianu, Profesor universitar, ne-a trimis opere de mare valoare ca *Magnum etimologicum*, de ilustrul filolog și istoric Barbu Petriceic Hajdeu, toate volumele întocmite de D-sa, apoi istorii mai multe tomuri, dicționare mari, cronici, și diferite opere premiate.

Când dar un Kalinderu și Academia română, răspund apelului nostru în chestia bibliotecii din Gopeși ne mai putem îndoi de focul patriotismului românesc!?

Dar nu vom putea trece cu vederea și a nu pune în evidență patriotismul D-lor librari:

R. V. Brăcăcescu, Călărași.

Nicu Miloșescu, Tirgu-jiu.

Sfetea București

Ilie Grigoriu, tipograf Constanța precum și D-nii:

Dr. Dan, Ion Adam, publicist și profesor, Dr. Păcuraru, Ion Berberianu, Căpitan Stăvricea-Galatz, Drăniceanu R.-Vâlcea, Dem. D. Stoenescu-student, D-r. Drăgescu etc.

Numărul volumelor adunate până în prezent e de peste 200 cărți împachetate în lăzi se vor expedia la destinație îndată ce va sosi institutorul Dumitru Pița, un apostol demn de misiunea ce o are în Gopeși.

Onore donatorilor cărți au aprins o faclă într'un centru românesc din Macedonia, de unde se vor lu-

mina tinerile vlăstare ale fraților noștri.

D-l T. G. Dabo unul din inițiatori, a dispus la Bitolia facerea a două biblioteci care se vor expedia acolo la Gopeși.

Comitetul de inițiativă

Cei din urmă din rasa lor

Rasa pieilor roșii pierе cu atita repeziciune, în cît peste cîtîi-va anî nu vor mai fi copii de sînge pur indian, și partea de vest a Americii pierde prin creșterea copiilor miei a pieilor roșii cei mai frumoși dintre copii. Sunt puțini copii pe lumea aceasta, care cresc în împrejurări atît de deosebite, ca copilul indian; — mai întai de toate mama nu se îngrijește de loc de «Papoose» al ei — nu oare că nu și-ar iubi odrasla, dar nu sta în natura ei de ași mîngăia copilul. Dacă i se ia unei indiene mîtitelul, atunei viața numai are nici un farmec pentru ea, însă cît timp copilul este la căminul părintese nu cunoaște ce e iubire; mama nu cunoaște nici o datorie față de odrasla ei, și copilul rămîne pe seama lui — și cu toate acestea indianca își iubește copilul mult mai adînc de cît orî-care altă mamă; copiii ei îi sunt cei mai scumpi pe pămînt, cu atît mai mult că bărbatul, fiind în general brutal, nu împărtășește nici un sentiment; ea simte că terbuie să-i fie și tată și mamă — de aceea

îi adora une ori ca pe ceva sfint. Nutrimentul «Popoosei» constă în cea mai mare parte din lapte și griș, sau și din «sofki» — o amestecătură de făină și apă, dar ori ce ar fi și în ori-ce mâncare îi se adaugă burueni indiane. Înainte nu se cunoștea nici un fel de cărucior de copii, însă prin stabilirea comercianților albi în țările noi de sud vest s'a introdus multiple obiecte de lux a civilizațiunii moderne; actualmente vedem mai des cum o față mică aramică, e așezată printre plapume fine și condusă într'un căruț foarte elegant. Primul cărucior fu introdus la indienii de un european, care se căsătorii cu o indiană și aducând într'o zi un ast-fel de cărucior acasă, își poate închipui ori și cine mirarea lui, când venind după câteva zile de la o vânătoare, descoperi că căruciorul încă n'a fost întrebuițat la adevăratul său scop; — căci femeile vecine îl împrumutaseră și se distrau, trăgându-l pe virful unei movile apropiate, și ajungând în sus, se așezau în grupe de câte patru și ca vântul săburau în jos. Missionarele susțin că «Popoosa» stă foarte liniștită și perfect de bine în sacul pe care mama îl poartă pe spate. Dar copilul indian este născut numai pentru suferințe, consolarea lacrimilor nu cunoaște.

Rar suride, jucăriile n'au nici un farmec pentru micile piei roșii; mersul de-a bușelea, mișcarea

stângace a micilor mâni, gongonitul, risul etc., tot cu ce un copil alb poate înveseli ochiul și urechia unei mame, toate aceste copilul indienei nu le cunoaște.

O Indiană a fost întrebată asupra cântecilor din leagăn.

Ea a ramas uimită. Oare la voi nu există nici un cântec cu care adormiți copiii?

Un suris amar se zugrăvi pe fața ei întunecată, se vede că această întrebare nu prea o amuza.

Ea respunse: copiilor noștri nu li se cîntă cîntece.

Noi nici nu-î legănăm, iar când sunt obosiți adorm și singuri.

Noaptea copilul e pus într'un sac și așezat pe pământ. Mama 'i astâmpără fîmea, după aceea merge la joc sau altă distracție lăsînd copilul singur acasă. El adoarme, se deșteptă și stă așa liniștit până adoarme din nou.

Oare ce ar zice un copil alb de asemenea tratament? Ce dovadă excelentă n'ar da de putere pluninară în asemenea cazuri cu țipetele lui.

Totuși indianele sunt mândre de micuții lor.

În împrejurimile Indiei de Sud Vest, misionarii iaș inițiativa de a face un fel de expoziție de copii dând premii pentru cel mai frumos și deștept copil.

Așa dar fie-care mamă se silește a'și înzestra «papoosa» alei cît se pôte de frumos spre a câștiga premiul; de nu reușește a lua

premiul, învinovățește juriul, iar nici de cum copilul ei.

«Papoosa» din ramura *Keiova*, Comanche și Vichita, de la Sudul Oklahomei a moștenit de curînd un teren de pămînt admirabil. Micile moștenitoare și proprietărese aparțin astăzi la cei mai bogați copii din statele unite.

Însă la îmbrăcămintea lor nu se poate cunoaște aceasta.

Îmbrăcămintea lor constă în fuste culorate cusute fantastic cu mărgelile, panglicii etc., cu toate că multe indiane își îmbracă copiii europenește, 'i poartă multe în saei, mănăcă «Sofki», locuiesc în «Tepees» (corturi).

De cât-va timp încoa copiii sunt impuși să meargă de la vîrsta de 5 ani la școală, atunci părinții își adună micul avut, se așează în apropierea școlii să 'i poată vizita în fie-care zi, iar noaptea copiii să poată dormi cu ei; copiii indienilor se nasc mai în tot de-una sănătoși și mor foarte rar; cazuri de naștere a gemenilor sunt foarte rare și înainte se consideraū ca prevestire de rele; de aceea se obișnuia foarte simplu a-i omori. În prezent însă trimit gemenii la școală de unde nu-i mai iaū.

În școală își perd numele lor lungi, profesorii 'i numesc cu un nume scurt și așa rămân.

Multe din indiane nu se pot obicîni cu datinile și nu înțeleg pe bărbatul alb, ei își îmbracă copiii cu blane, atărînd mărgelile

multicolore, acele însă cari s'au mai civilizate, își îmbracă copiii în haine albe moderne; această generație nouă a pieilor roșii ultima, căei căsătoria între albi și roșii progresează zilnic.

Nugy

Înmormîntarea unui membru fondator al cerc. literar Ovidiu și apărător al Independenței *)

Am fost mulți la număr aceia cari am fondat în anul 1897 Instituțiunea culturală Ovidiu, și cînd mësor azi golul din jurul meu, mă înfior și o neliniște vagă mă cuprinde de nestatornicia lucrurilor omenești.

Par'că îmi vine să strig: unde sunteți? În ce parte a lumii v'ați respîndit inimii entusiaste?

«Cari făceați valul să cânte

«Steaua să sbóre... etc.

și cîte alte crîmpee nu-mi trec prin minte gîndindu-mă la vechii membri... Unde sunteți?

O da, pe unii destinul v'a condus pașii aiurea și în urmă nu v'ați mai uitat — pe alții moartea

*) Familia și prietenii reposatului apărător al Independenței Nicolae Bălea aduc prin colonele revistei noastre vîile lor mulțumiri D-lor Colonel Demetrescu și Lt colonel Procopie Ionescu, cari au bine-voit a dispune să se dea onorurile cuvenite mortului. S'a obiectat de către diferite grade că, Nicolae Bălea avea dreptul la o paradă mai pompôsă, adică urma să fie însoțit de o companie de soldați în loc de un pluton, și noi o recunoaștem că așa este, însă vina nu se poate atribui de cât confuziunii care precedează tot de una asemenea evenimente triste, nelîndu-se lîmuriri suficiente D-lor Comandanți asupra gradului și poziției de ofiter în rezervă a repausatului

v'a amuțit pentru vecie și iarăși uitarea peste toate.

Dar la ce ași mai rescoli cenușa vremurilor trecute!

În ziua de 23 Iunie numărul vostru s'a împuținat încă cu unu. Vroi să vă aduc la cunoștință că cel mai vesel dintre voi, l'ați ghițit de sigur, Nicolae Badea nu mai e printre noi.

Am ținut să-i eternizăm memoria în coloanele revistei Ovidiu pe care a iubit-o mult, pentru că era membrul nostru fondator, pentru că a știut să-și apere țara în timp de război precum a servit-o în timp de pace, dar mai cu seamă pentru că era un om de inimă.

Badea nu era om de litere, dar avea alte merite care-l fac să rămâie neuitat printre noi.

Cînd intra în Cercul nostru eu capul descoperit ca într'un templu, să fi fost cît de triști noi aceeași cari mînuim condeii și totuși nu ne puteam reține zîmbetul pe buze de modul cum știa el să-și manifeste bucuria văzînd vre-un nou pachet de cărți sosite cu poșta pentru bibliotecă, ori vre-o nouă donațiune.

Atunci în mijlocul tăcerii auzeam pe veselul Badea:

— *Așa mă tată, mă! Înainte mă tată nu slăbiți coarda.... că D-zeu e cu noi.*

Și-și plătea regulat cotizația — plus abonamentul revistei.

De aceea în ziua amintită, însoțit de un popor întreg în inima căruia a lăsat regrete sincere, Ni-

colae Badea a fost condus la locașul de veci, plîns de greu încercata-i soție, frațe și cumnat cum și de numeroșii săi prieteni unde subsemnatul am rostit următoarele cuvinte în cinstea memoriei prietenului drag și membrului fondator al cercului literal Ovidiu:

Greu încercată soție, jalnică adunare!

Unul după altul și ce repede ne părăsesc bunii prieteni! Acum câte-va zile trecerea lui Aurel Triandafil din lumea aceasta în cea laltă ne-a umezit geana de lacrimi, astăzi stîngerea veselului și bunului nostru prieten Badea vine să determine un nou gol în rîndurile noastre, să ne smulgă din ochi alte lacrimi.

Badea ne părăsește în floarea vîrstei căci nu număra mai mult de 46 ani.

Ca bun prieten ce i-am fost am venit să-l însoțim pînă la locul de veci și cu inima îndurerată să rostim două cuvinte în cinstea memoriei lui Badea și mîngăierea familiei sale.

Născut în anul 1856 în comuna Domnești jud. Putna, în anul 1874 se înrolează în armată, astfel că în anul 1877 ia parte activă în campanie cu gradul de sub-ofițer, iar pentru serviciile aduse țării în timpul războiului a fost recompensat cu Virtutea militară, Trecerea Dunării, Independența și Serviciul credincios.

În corpul artileriei din care făcea parte în gradul de aghiotant rămîne pînă în anul 1890 iar de aci trece ca ofițer în rezervă.

De la această dată pînă la 1891 îl găsim ca șef al pompieriei comunale iar din anul 1893 pînă în 1901 Director al arestului preventiv din localitate.

Ca funcționar și-a îndeplinit tot deuna cu sfințenie datoria, aceasta o confirmă lunga sa durată într'un serviciu care e

greu din cauza responsabilității ce-i incumbă unui Director de închisore.

Cu alte cuvinte, avem în fața noastră un om care și-a servit cu credință țara atât în timp de pace cât și în timp de resboiu.

Iar în ceea-ce ne privește pe noi funcționarii, bun, vesel și tot-d'auna glumeț, așa am cunoscut eu toții pe Badea, a cărui dragă amintire va trăi pururi voioasă în mintea noastră. Cu două zile înainte de a trece bariera acestei lumi — unul din colegii noștri vizitându-l lingă patu-i de suferință, bolnavul suferind, conștient de sine, prevăzător că i se apropie ora despărțirii eterne, își exprimă dorința inimii sale nobile, de a veni prietenii săi cari l-au iubit să-și ia adio — și să-l ierte de vre-o greșală ce le-ar fi făcut insistând cu deosebire asupra mea, să merg căci ține mult să mă vadă înainte de despărțire. Mișcat adinec de această manifestare sufletească cu greu reținându-mi lacrămile, m'am dus în ziua de Vineri după prinz acasă la locuința sârmanului meu prietin a cărui infățișare 'mi-a strins inima de durere și 'mi-a trebuit mare efortare să nu isbucnesc în lacrimi — căci năpraznica boală îl transfigurase, nu mai era Badea cel vesel, ci suspinând din greu, se ruga Cerului să 'i scurteze agonia. Oh! ce dureros e să-ți vezi pe un prietin svîrcolidu-se în ghiarele ucigătoarei boale și să nu-l poți ajuta cu nimic, nici măcar cu un cuvint ușurător, fiind mai conștient de cât ori-care altul de apropiatul sfârșit.

Cu toții știm la urma urmei că vom muri, că urmează să ne supunem fără șovăire legei transformării, pentru a naște o nouă lume pe o lume îmbătrinită în mizerii, dar cînd excutarea acestei legi cere în majoritatea cazurilor jertfe peste puterile noastre, adică ne sustrage pe un prietin său pe un membru al familieii iubit din cîmpul luptei, cînd

acțiunea lui se manifesta în plină viçoare, cînd nutrea cele mai mari speranțe de a-și desăvirși programul vieții; atunci ori cu cită resemnare filosofică ne-am înarma, nu putem să nu tremurăm de groază, la ideia că azi suntem și mîine nu mai rămînem nimic din tot ce am fost — nu putem să înăbușim în noi glasul revoltei.

Revoltă! Dar în contra cui?

Eū viermele din tină îndrăznit'am să cer socoteală Celui ce viețile a dat? Zadarnic ori-ce ași spune prietene în preajma locașului tău de veci. O singură rază de speranță ne mai rămîne că ne vom regăsi mai de vreme sau mai tîrziu, căci nu-i chip să fie absurditate imperiul aceluī ce ne a creat — scopul creațiunei lui a fost de a ne apropia de ființa-i perfectă și calea care ne conduce în lumea lui unde sunt tații și strămoșii noștri este moartea. — Prin moarte la nemurire.

În numele indureratei tale soții, a ne consolatului tău frate și a tuturor prietinelor tăi în inimile cărora ai știut să-ți întemeezi un monument neperitor, am luat asupra-mi greaua sarcină de a-ți adresa cel din urmă cîntec — cîntecul lebădeii rugîndu-te să-l primești ca o mărturie sfîntă că ne-ai fost drag, că am ținut la tine și că nu te vom putea da uitării. D-zeū să primească sufletul tău în împărăția sa, iar de-asupra țărîneli tale ușoare, să crească în veci florile iubirei pe care le meriți cu prisosință.

P. Vulcan.

EPIGRAMA

Unia din Constanța

*Pe nume'-i zic eu toți: Roșianu
Și contrastarea e ciudată:
Cînd are un nume așa de roșu,
El nu roșește nici odată.*

Florian I. Becescu

A P E L

căt-re sti-ma-ții noș-trii abo-na-ți

Suntem convinși că afară de munca D-vs. ce o desfășurați în diferitele ramuri ale activității omenești, muncă referitoare la îmbunătățirea D-vs. economică, ați simțit și veți simți în tot-de-una nevoia unei hrane sufletești.

Ar fi un desichilibru pentru fie-care în parte, dacă ne-am preocupă numai cu exersitul corporal și am neglija cu desăvârșire exersitul minții: gimnastica sufletului.

Se știe că corpul se perfecționează prin gimnastică.

Prin revista Ovidiu — procurăm mijloacele acestui exersitium sufletec. — Credem că ne îndeplinim o datorie mare față de semenii noștri — luptând pentru existența acestei candelă dobrogene.

Scopul nostru e vădit: acela de a fortifica sufletul prin publicarea unor bucăți alese, distractive și instructive în acelaș timp.

Ne având pretențiunea absurdă de a schimba fața lumii, nici de a inaugura vre-o nouă direcțiune în literatură prin acest organ literar al Dobrogei, ne ferim de a da cetitorilor să guste serieri aride.

O nuvelă aleasă, care să zugrăvească o parte din viața noastră,

o schiță reală, popularizarea scriitorilor de merit, o snoavă, o anecdotă etc. iată florile de unde vom culege polenul pentru a-l da să-l guste cetitorii noștri.

Spre a putea trăi însă pentru binele obștesc, așa cum îl vedem și-l simțim noi, avem nevoie de sprijinul acelora ce ne urmăresc, abonamentul revistei de 6 lei pe an fiind accesibil tuturor pentru a putea fi respîndită revista în toate stratele sociale.

Dar unde nu dă rominul 6 lei pe an?

De aceea facem apel la înaltele sentimente ale abonaților noștri, militari, funcționari, preoți, învățători, notari, primari, comercianți, și agricultori, să bine-voiască a ne da prețiosul lor concurs achitându-ne plata abonamentului de 6 lei care se va înainta prin mandat poștal pe adresa D-lui P. Vulcan directorul revistei noastre.

Sperăm să aducem mulțumirile noastre în numărul viitor tuturor D-lor abonați cari ne-au achitat pînă în present.

Direcțiunea.

BIBLIOGRAFII

A apărut ediția II-a din *Vise și Lacrimi* (poezii) de Florian Beescu. Volumul este elegant tipărit pe hirtie velină, ast-fel că atît ca cuprins cît și ca execuțiune tipografică, opera poetului ar putea împodobi veri-ce bibliotecă.

Prețul unui volum e de 3 lei. Doritorii se pot adresa la redacți-a revistei «Ovidiu».

Impresii din călătorie în Grecia, conferință publică ținută la cercul profesoral din Craiova, de d-șora Elena M. Gheorghiu, profesoară de istorie la externatul secundar de fete. Am citit toate broșurile apărute asupra acestei escursiuni, — lucrarea d-rei Gheorghiu însă, e cea mai complectă și mai reușită, de oare-ce, pe lângă impresiunile sufletești, găsim și istoria localităților pe unde străbat escursionistii. Totul e fotografiat cu pricepere și dragoste.

Prețul unei broșuri e 50 bani.

Cestiuni sanitare, de dr. Drugescu, medic primar al județului Dolj. E o lucrare de mare merit, conținînd cunoștințe folositoare și tratate cu competența de maestru într'un stil limpede și curgător.

În curînd va apare *Icoane din viață* de Petru Vulcan. Acest volum va cuprinde 250 pagini; va fi un fel de revistă a unei vieți întregi, împărțită după epoci, în patru părți, unde defilează tipuri și caractere, peisagii și scene din viață, cînd emoționătoare, cînd pline de umor — prin faptul că autorul a

satirizat mizeriile vieții bătîndu-și joc de ele, cînd a fost vorba de a atinge idealul. *Un teatru dramatic și Chenzina mea și celebrul tragedian Ernesto Rosi*, pe cari le-a gustat cititorii noștri în numerile 3 și 4 sunt fragmente din această mare lucrare, pe care o recomandăm cu deosebire tinerimei studioase.

Lucrarea aceasta e departe de a fi un roman didactic, însă seopul e atins cu prisosință, de oare-ce fără să simtă cititorul tendința autorului, la sfîrșit ajunge să înțeleagă cu prisosință maxima:

Voește și vei putea,
Luminează-te și vei fi.

Prețul unui volum e de 2 lei și se pot face comenzi de pe acum la redacți-a acestei reviste.

Reviste sosite în schimb la redacție

- «Albina», București.
 - «Viitorul», Iași.
 - «Doina Doinelor», Mărgineni — Munteni Bacău.
 - «Familia», Oradia Mare.
 - «Șezătoarea», Fălticeni.
 - «Prosperarea», P-Neamțu.
 - «Noua Revistă a Dobrogei», Canara.
 - «Generația Nouă», București.
 - «Revista Poporului», București.
- Ziare**
- «Epoca».
 - «Ordinea».
 - «Liberalul».

Sămbătă la 13 Iulie s'era se va reprezenta în Constanța de către trupa de artiști de sub direcțiunea D-lui Bellian, **Asasinarea lui Ștefan Mihăileanu**, dramă în 4 acte, de d. P. Vulcan.
Se prevede mare succes.

ESACTITATE ACURATEȚĂ
 PROMPTITUDINE

ATELIER DE ARTE GRAFICE
 ATELIER
 DE
LEGATORIE DE CĂRȚI

TIPOGRAFIA „AURORA”
 FRĂȚI GRIGORIU
 CONSTANȚA
 No. 26, STRADA TRAYAN No. 26

ATELIER SPECIAL DE INCADRAT TABLOURI

INSTALAT DIN NOU
 CU
Caractere moderne
 Cele mai noi tăieturi
 ȘI
Mașini perfecționate
 Esecută orice
Lucrări tipografice
 CU
Acurateță, Promptitudine și Esactitate

In curind **ICOANE DIN VIATA** de Petru Vulcan, 2 lei volumul.